

VIEȚILE × SFINȚILOR
poveștite copiilor

Sfântul Mare Mucenic
Gheorghe

---

23 aprilie

MAREA GALILEE

HATFA

NAZARETH

MAREA MEDITERANĂ

RÂUL IORDAN

LIDA

IERUSALIM

GAZA

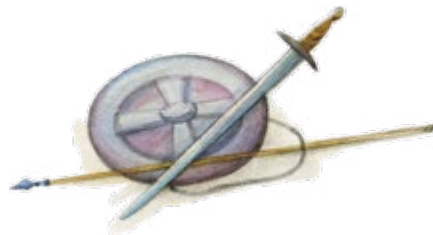
HEBRON

MAREA MOARTĂ

HARTĂ PALESTINA

23 aprilie

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

Colecția *Viețile sfinților povestite copiilor* se tipărește
cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Pimen,
Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

EDITURA MITROPOLIT IACOV PUTNEANUL
MĂNĂSTIREA PUTNA, 2019

Despre ce sfânt vorbim în această seară, dragii mei?
– Sfântul Gheorghe! au spus copiii într-un glas.
Cum să nu știe ei ce sfânt este mâine?!

– Da, despre el. Știți care țară poartă numele lui?

– Georgia, răspunseră în același timp Gheorghică și Georgiana.

– Da, așa este. În plus, Sfântul Gheorghe este sfântul patron al mai multor țări, între care și Anglia, și al multor orașe, cum ar fi Genova.

În România, orașul Sfântul Gheorghe îi poartă numele, iar unul dintre cele trei brațe prin care Dunărea se varsă în Marea Neagră se numește Sfântu Gheorghe. Mari

conducători l-au avut ca ocrotitor, precum Sfântul Voievod Ștefan cel Mare.

Haideti să povestim viața Sfântului Gheorghe pentru a înțelege de ce este atât de cunoscut și de iubit.

Sfântul Gheorghe s-a născut în jurul anului 283, într-o familie bogată. Tatăl său, Gherontie, era militar, grec de origine, din Capadocia. Mama sa, Polihronia, era din Lydda, un oraș care acum se află în Israel, iar atunci aparținea provinciei Palestina Siriei a Imperiului Roman. Amândoi erau creștini și l-au crescut în credință.

Tatăl i-a murit când Sfântul Gheorghe avea 14 ani. După aceasta, mama sa a mers cu el în Lydda. Dar nici ea nu a mai trăit mult, așa că încă din adolescență a rămas orfan de ambii părinți.

Mărturisirea credinței

La vârsta de 17 ani, Sfântul Gheorghe s-a dus în orașul Nicomidia, unde se afla conducătorul Imperiului Roman din acea vreme, împăratul Dioclețian, pentru a intra în armata romană.

Dioclețian era păgân și îi persecuta pe creștini. Dar tânărul Gheorghe a mers la el deoarece împăratul îl cunoscuse pe tatăl său, Gherontie, care fusese unul dintre cei mai buni soldați. Împăratul s-a bucurat și l-a oprit chiar în Garda imperială, fără să știe că tânărul frumos la chip și puternic era creștin. I-a dat rangul de tribun militar, similar celui de colonel de astăzi.

Dioclețian a fost împărat în perioada 284–305. El a împărțit Imperiul Roman în patru regiuni. Regiunile erau conduse de doi co-împărați, numiți auguști, și de doi adjuncți ai lor, numiți cezari. Partea de la est de Constantinopol, în Asia Mică, unde este astăzi Turcia, era condusă de Dioclețian. Capitala acestei părți era orașul Nicomidia. Astăzi, orașul se numește Izmit și este în regiunea Anatolia.

În 24 februarie 303, Dioclețian, influențat de celălalt august, Galeriu, a dat un edict, o lege, prin care a dispus ca toți soldații creștini să fie arestați și obligați să aducă jertfe zeilor romanilor. Așa a început cea mai mare și mai sângeroasă persecuție

din antichitate împotriva creștinilor, care a durat din anul 303 până în anul 311 și a fost numită Persecuția Dioclețiană.

Chiar în acea vreme, împăratul Dioclețian a convocat demnitarii statului și, în câteva ședințe, au discutat despre cum să se desfășoare persecuția creștinilor. Sfântul Gheorghe a fost de față la aceste ședințe. Văzând că părerea lor nu va putea fi deloc schimbată, a chibzuit că este timpul să își mărturisească public credința. Înainte de asta, a împărțit săracilor banii și toate bunurile sale și a eliberat toți robii pe care îi avea.

La a treia ședință, împăratul a spus că trebuie distrusă complet credința creștină. Sfântul Gheorghe, lepădând orice frică omenească și întărindu-se în Dumnezeu, cu față luminoasă și cu minte bărbătească, s-a ridicat și a zis:

– Până când, împărate și voi, sfetnici, care sunteți rânduiți pentru a da legi bune și a face judecăți drepte, vă mâniați asupra creștinilor și înmulțiți nebunia voastră, întărind legile cele fărădelege și judecățile cele nedrepte asupra oamenilor nevinovați, care n-au făcut nimănui rău?

De ce îi prigoniți și chinuiți pe creștini pentru că nu sunt păgâni? Idolii voștri nu sunt dumnezei. Nu vă amăgiți cu minciunile, căci Hristos este Unul Dumnezeu. Ori cunoașteți adevărul și

învățați dreapta credință, ori pe cei ce țin de adevăr și de dreapta credință nu-i tulburați cu nebunia voastră!

Toți cei de față s-au minunat de asemenea cuvinte și de îndrăzneala neașteptată și au întors privirile către împărat. Acesta, parcă ieșit din minți, tăcea, înăbușind în sine pornirea mânioasă. Apoi, a făcut semn proconsulului Magnenție să-i răspundă. El i-a spus:

– Cine te-a îndemnat la o atât de mare îndrăzneală și grăire? Sfântul a răspuns:

– Adevărul!

– Care este adevărul acela?

– Adevărul este Însuși Hristos, Cel prigonit de voi.

– Dar și tu ești creștin?

– Sunt rob al lui Hristos, Dumnezeuul meu, și, spre El nădăjduind, în mijlocul vostru vorbesc din voia mea, ca să mărturisesc pentru adevăr.

La aceste cuvinte, s-au pornit discuții aprinse între cei de față. Atunci Dioclețian, poruncind să fie tăcere, și-a întors ochii spre sfânt. L-a recunoscut și i-a zis:

– Eu și mai înainte m-am minunat de bunul renume al familiei tale. Sfatul tău și vitejia ta judecându-le a fi vrednice de cinste, te-am cinstit nu cu dregătorii mici, ci cu un rang înalt. Iar acum, deși nu vorbești spre folosul tău, pentru că eu iubesc înțelepciunea și bărbăția ta, te sfătuiesc ca un tată și te îndemn să nu te lipsești de slava de a fi în armată și de cinstea dregătoriei tale și să nu-ți dai floarea tinereților tale la chinuri, prin nesupunerea ta, ci să aduci jertfă zeilor, căci mai mare cinste vei lua de la noi.

Sfântul Gheorghe a răspuns:

– Dacă ai fi cunoscut, împărate, prin mine, pe adevăratul Dumnezeu și I-ai fi adus jertfă de laudă Lui, te-ar fi învrednicit Împărăției celei mai bune și fără de moarte. Căci împărăția de care acum te îndulcești este nestatornică, deșartă și degrab pieritoare. Cele din ea sunt vremelnice și cu nimic nu folosesc pe cei ce le au. Deci, nimic din acelea nu pot să-mi slăbească buna credință către Dumnezeuul meu și niciun fel de chin nu-mi va îngrozi sufletul, nici îmi va clinti mintea.

Mâniat de cele auzite, Dioclețian a poruncit să fie bătut și apoi întemnițat, cu o piatră mare așezată pe piept.

A doua zi dimineața, împăratul a chemat iar pe mucenic. Văzându-l strivit de greutatea pietrei, l-a întrebat:

– Oare te-ai pocăit, Gheorghe, sau încă petreci în nesupunerea ta?

Sfântul, care abia putea să grăiască, i-a răspuns:

– Dar oare atât de slab mă socotești, că am ajuns ca, pentru o atât de mică suferință, să-mi lepăd credința? Mai lesne vei slăbi tu chinându-mă, decât eu fiind chinuit.

Atunci, Dioclețian a poruncit să aducă o unealtă de tortură care consta dintr-o roată mare care se învârtea, iar sub ea

erau scânduri pline de fiare ascuțite înfipte în ele. Unele dintre acele fiare erau drepte, ca niște cuțite, iar altele erau cârlige încovoiate, cum sunt acele de la undiță. Pe acea roată a poruncit să-l lege pe mucenic și, învârtind roata, fiarele ascuțite l-au tăiat pe tot trupul. Sfântul răbda cu vitejie chinul și la început se ruga lui Dumnezeu cu mare glas, dar apoi nu a mai scos niciun suspin.

Împăratului i s-a părut că mucenicul este mort. S-a bucurat, a lăudat pe zeii săi și a strigat:

– Unde e Dumnezeu tău, Gheorghe? De ce nu te-ai scăpat de aceste chinuri?

A poruncit să-l dezlege de pe roată, iar el s-a dus la templul lui Apolo.

Dar după ce a plecat, deodată s-a înnorat văzduhul, s-a auzit un tunet înfricoșat și mulți au auzit un glas de sus zicând:

– Nu te teme, Gheorghe, căci sunt cu tine!

Apoi s-a făcut o strălucire mare și neobișnuită și s-a arătat un înger în chip de tânăr preafrumos, care stătea lângă roată, strălucitor la față. A pus mâna pe mucenic și i-a zis:

– Bucură-te!

Nimeni nu a îndrăznit să se apropie de roată și de mucenic cât timp s-a văzut îngerul. Când s-a făcut nevăzut, mucenicul a coborât de pe roată, cu rănile vindecate și mulțumind lui Dumnezeu.

Ostașii, văzând aceasta, au fost cuprinși de spaimă mare și nedumerire. Au alergat și au spus cele întâmplare împăratului, care era încă în templu la săvârșirea jertfei idolești. După ostași a venit și Sfântul Gheorghe.

Împăratul întâi nu a crezut că este Sfântul, ci i s-a părut că este altcineva, care seamănă cu el. Cei care stăteau aproape de împărat, privind cu atenție la mucenic, au cunoscut că este chiar Gheorghe. În plus, și mucenicul a strigat tare:

– Eu sunt, Gheorghe.

Toți s-au înspăimântat și, fără să priceapă cum este posibil așa ceva, au tăcut multă vreme. Doi dintre bărbații care erau acolo, cu funcții importante pe lângă împărat, Anatolie și Protoleon, care cunoșteau de mai înainte credința creștină, văzând acea minune neobișnuită, s-au întărit desăvârșit în credința lui Hristos și au strigat:

– Unul este Dumnezeu mare și adevărat, Dumnezeuul creștinilor!

Împăratul a poruncit să îi prindă și, fără nicio anchetă, să-i scoată afară din cetate și să fie tăiați cu sabia.

Văzând toate acestea, mulți alții au crezut în Hristos, dar își tănuiau credința, neîndrăznind, de frică, să o mărturisească.

În templu se afla și împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian. Când l-a văzut acolo pe mucenic tămăduit prin minune și a auzit de apariția îngerului, ea a înțeles adevărul credinței creștine și a voit să-L mărturisească pe Hristos. Dar eparhul, conducătorul Nicomidiei, a oprit-o înainte ca împăratul să afle de intenția ei și a pus să fie dusă acasă.

Apoi, Dioclețian a poruncit să-l arunce pe Sfântul Gheorghe într-o groapă cu var nestins și să-l lase acolo trei zile. Pe drum, Sfântul se ruga către Domnul cu mare glas, zicând:

– Mântuitorul celor necăjiți, scăparea celor izgoniți, nădejdea celor fără de nădejde, Doamne Dumnezeul meu, auzi rugăciunea robului Tău și caută spre mine și mă miluiește. Izbăvește-mă de meșteșugurile potrivnicului și-mi dă putere ca până la sfârșit să păzesc neschimbata mărturisirea numelui Tău cel Sfânt. Nu mă lăsa, Stăpâne, pentru păcatele mele, ca să nu zică niciodată vrăjmașii mei: „Unde este Dumnezeul lui?” Arată puterea Ta și preamărește numele Tău în mine, netrebnicul robul Tău. Trimite pe îngerul Tău, pe păzitorul nevredniciei mele, Cel ce ai prefăcut în rouă cuptorul Babilonului și pe sfinții Tăi tineri i-ai păzit nevătămați, Doamne, că bine ești cuvântat în veci. Amin.

Așa rugându-se și îngrădindu-și tot trupul cu semnul Crucii, s-a coborât în groapa cu var, bucurându-se și preaslăvind pe Dumnezeu.

A treia zi, împăratul a poruncit slujitorilor să scoată oasele mucenicului din groapă, crezând că a ars în var. Dar aceștia l-au găsit pe sfânt întreg, viu și sănătos. Era dezlegat, cu fața luminată, cu mâinile întinse în sus și mulțumea lui Dumnezeu pentru toate facerile de bine. Slujitorii și oamenii care veniseră cu ei au fost cuprinși de mirare și de spaimă și într-un glas preamăreau pe Dumnezeul lui Gheorghe și-L numeau mare!

Atunci Dioclețian a poruncit să aducă niște încălțăminte de fier care să aibă în ele piroane lungi. A pus să le încălzească puternic și a dat ordin să fie încălțat mucenicul cu ele, iar apoi să îl bată și să îl fugărească până la temniță. Iar el își bătea joc, zicând:

– Cât de grabnic ești, Gheorghe! Foarte repede alergi, Gheorghe!

Mucenicul, fiind târât și bătut, își zicea:

– Aleargă, Gheorghe, ca să ajungi, căci alergi ca și cum n-ai ști să fugi.

Sfântul Gheorghe s-a rugat tot timpul cât a alergat. Apoi, a fost aruncat

în temniță. Se simțea din ce în ce mai slab, având picioarele foarte rănite. Însă toată ziua aceea și toată noaptea nu a încetat să înalțe mulțumiri și rugăciuni lui Dumnezeu. Astfel, cu ajutorul Domnului, s-a tămăduit de rănilor de la picioare și din restul trupului.

A doua zi l-au adus iarăși în fața împăratului. Acesta, văzând că mucenicul merge bine, neșchiopătând, ca și cum nu ar fi avut nicio rană, a zis cu mare mirare:

– Cum este, Gheorghe? Ți-au plăcut încălțările?

Sfântul a răspuns:

– Cu adevărat, mi-au fost plăcute!

– Leapădă-ți îndrăzneala și fii blând și supus. Apoi, lepădând meșteșugul vrăjitoresc, apropie-te și jertfește milostivilor zei, ca să nu te lipsești de viața aceasta dulce prin chinurile cele grele.

Sfântul Gheorghe răspunde:

– Cât sunteți de nebuni! Căci puterea lui Dumnezeu o numiți farmece și vă mândriți cu înșelăciunea diavolească cea fără de rușine.

Minunile și sfârșitul vieții

Mânios, Dioclețian a pus să îl bată cu vine de bou pe Sfântul Gheorghe, până se va umple de sânge. S-a făcut așa, dar Sfântul Gheorghe tot luminos la față era. Atunci împăratul Dioclețian l-a acuzat că este vrăjitor.

La sfatul lui Magnenție, a chemat pe un vrăjitor renumit, Atanasie. Acesta i-a dat întâi Sfântului Gheorghe să bea o băutură asupra căreia făcuse farmece, dar Sfântul nu a pățit nimic. Apoi, i-a

dat să bea o băutură care avea în ea otravă, dar nici de data aceasta Sfântul nu a pățit nimic. Împăratul i-a poruncit să spună prin ce vrăji scapă el de la moarte. Sfântul Gheorghe i-a răspuns că prin nimic altceva decât prin chemarea numelui lui Hristos și prin puterea lui Hristos. Împăratul Dioclețian l-a întrebat ce poate face puterea lui Hristos, iar Sfântul i-a răspuns:

– Pe orbi a-i lumina, pe cei bolnavi a-i vindeca, surzilor a le da să audă, șchio-pilor a le da să meargă, duhurile cele

necurate a le izgoni, pe morți a-i învia și altele asemenea acestora. Acestea sunt lucrurile lui Hristos.

Împăratul l-a întrebat pe vrăjitorul Atanasie ce are de zis. Atanasie a răspuns că, dacă este așa cum spune, să învie un om care murise de câteva zile și pe care el îl văzuse mort. A încheiat zicând: „Pe acela de-l va învia Gheorghe, cu adevărat ne va birui pe noi!”

Atunci împăratul a poruncit mucenicului să învie pe acel om mort.

Sfântul Gheorghe i-a răspuns că nu pentru el și pentru ceilalți prigonitori, care sunt întunecați la minte de credința greșită și nu pot să înțeleagă adevărul, ci pentru poporul care este de față, Domnul Hristos va face minunea cerută.

Și-a plecat genunchii și s-a rugat mult lui Dumnezeu cu lacrimi. După aceea, ridicându-se, s-a rugat cu voce tare:

„Dumnezeul veacurilor, Dumnezeu milelor, Dumnezeu tuturor puterilor și Atotputernice, Cel ce nu rușinezi pe cei ce nădăjduiesc spre Tine, Doamne Iisuse Hristoase, auzi-mă pe mine, smeritul robul Tău, în ceasul acesta, Cel ce ai auzit pe Sfinții Tăi Apostoli în tot locul, la toate chinurile și semnele, și dă neamului acestuia viclean semnul cerut și învie mortul care zace în mormânt, spre înfruntarea celor ce se leapădă de Tine și spre slava Ta și a Tatălui Tău și a Preasfântului Duh.

Astfel, Stăpâne, arată celor ce stau înainte că Tu ești Unul Dumnezeu peste tot pământul, ca să Te cunoască pe Tine Domnul Cel Atotputernic și că toate se supun voinței Tale și a Ta este slava în veci. Amin!”

Când a zis „Amin”, îndată s-a făcut vuiet mare și cutremur. Partea de sus a mormântului a căzut la pământ și cel mort s-a ridicat viu și a ieșit afară. Toți îl priveau și erau îngroziți de frică.

Vrăjitorul Atanasie a alergat și a căzut la picioarele Sfântului Gheorghe, mărturisind că Hristos este Dumnezeu Atotputernic și rugând pe mucenic să îi ierte greșelile făcute din neștiință.

După câtăva vreme, Dioclețian a poruncit poporului să tacă și a zis:

– Oare vedeți amăgirea, o, bărbaților? Oare vedeți răutatea și vicleșugul vrăjitorilor acestora? Acest necurat Atanasie, ajutând vrăjitorului celui de un obicei cu el, nu i-a dat aceluia să bea otravă, ci niște farmece, ca să-i ajute spre amăgirea noastră, și pe un om viu cu vrăjile lor l-au făcut să arate ca un om mort, iar cu farmecele l-au sculat înaintea ochilor noștri ca și cum din morți l-ar fi înviat.

Și a poruncit ca lui Atanasie și omului înviat să le taie capul, iar pe Sfântul Gheorghe să-l ducă în temniță.

În temniță, Sfântul Gheorghe a vindecat mulți bolnavi și i-a învățat credința pe cei care veneau la el. Între cei care i-au cerut ajutorul a fost și un bărbat pe nume Glicherie, căruia îi murise un bou și era foarte mâhnit. Sfântul Gheorghe i-a înviat boul, iar Glicherie a fost atât de bucuros, încât a început să fugă prin Nicomidia și să strige „Mare este cu adevărat Dumnezeuul creștinilor!”

Ostașii l-au prins și l-au dus la împărat. Dioclețian nu a voit să îl vadă, ci a poruncit să-i taie capul, afară din cetate. Iar Glicherie, bucurându-se ca și cum ar fi fost chemat la un ospăț, alerga la moarte

pentru Hristos, întrecând pe ostași, și cu mare glas chema pe Hristos Dumnezeu, rugându-L ca vărsarea sângelui să o socotească lui în loc de botez.

Văzând ce făcea Sfântul Gheorghe în temniță, împăratul a hotărât să îl scoată iar la judecată și, dacă nu se va întoarce la păgânism, să îl osândească la moarte.

În noaptea aceea, când se ruga, Sfântul Gheorghe a adormit puțin și l-a văzut pe Domnul Hristos în vis. Acesta l-a sprijinit cu mâna Sa, l-a sărutat și i-a pus o cunună pe cap, zicându-i: „Nu te teme, ci îndrăznește! Împreună cu Mine te vei învrednici a împărăți. Deci, nu slăbi, că degrabă venind la Mine, cele gătite ție le vei primi!”

Sfântul Gheorghe s-a trezit și, mulțumind cu bucurie lui Dumnezeu, a chemat la el pe străjerul temniței și l-a rugat să îl

lase pe slujitorul său să vină. Slujitorul stătea afară, aproape de temniță, și consemna faptele și cuvintele Sfântului.

Slujitorul a venit, s-a închinat până la pământ și a început să plângă. Sfântul l-a ridicat, poruncindu-i să se îmbărbăteze și i-a spus vedenia sa, zicându-i:

– Fiule, degrabă mă va chema Domnul la El. După aceea, tu să iei acest smerit trup al meu, împreună cu testamentul meu, pe care l-am scris mai înainte de nevoița mea, și să-l duci, cu ajutorul lui Dumnezeu, în casa noastră din Palestina. Toate cele hotărâte de mine să le împlinești. Și să ai frica lui Dumnezeu și credință fără îndoială în Hristos.

A doua zi, împăratul a stat pe scaunul de judecată. Punând înainte pe Mucenic, a început a-i vorbi cu blândețe.

– Nu socotești, o, Gheorghe, că sunt plin de iubire de oameni și de milă, răbdând până la îndurare? Martori îmi sunt toți zeii că îți cruț tinerețile tale, pentru frumusețea ce înflorește în tine, pentru cunoștința și pentru bărbăția ta. Aș fi voit să te am partaș al împărăției mele și să fii al doilea cu cinstea, dacă ai fi voit să te întorci la zei. Ce gândești despre aceasta?

– Se cădea, o, împărate, ca mila ta cea atât de mare să o fi arătat de la început către mine, iar nu să te sălbăticești atât de mult asupra mea.

– De voiești să te supui mie cu dragoste, ca unui tată, toate chinurile pe care le-ai suferit ți le voi răsplăti cu multe cinstiri.

– Dacă vrei, să intrăm acum în templu, ca să îi vedem pe zeii cinstiți de voi.

Bucuros, împăratul a mers în templul lui Apolo cu tot poporul, ducând cu cinste și pe Sfântul Gheorghe. Poporul striga și lauda pe împărat. Au intrat, s-a făcut tăcere și toți priveau spre Mucenic, așteptând să aducă jertfă zeilor.

Sfântul, apropiindu-se de zeul Apolo și întinzând mâna către el, a întrebat:

– Tu voiești să primești jertfă de la mine ca un dumnezeu?

Zicând aceasta, Sfântul și-a făcut semnul crucii. Diavolul care locuia în idol a răspuns:

– Nu sunt Dumnezeu și niciunul asemenea mie nu este! Numai Unul este Dumnezeu, Acela pe care tu Îl propovăduiești! Noi ne-am depărtat de îngerii care-I slujesc Lui și îi înșelăm pe oamenii cei stăpâniți de invidie.

– Dar cum îndrăzniți voi să stați aici, dacă am venit eu, slujitorul Dumnezeului Celui adevărat?

Zicând Sfântul acestea, un sunet puternic și un glas de plângere ieșea de la idoli. Apoi, deodată, au căzut toți la pământ și s-au sfărâmat.

Atunci, slujitorii și mulți oameni din popor s-au pornit ca niște turbați, cu multă mânie, asupra Sfântului, bătându-l și legându-l. Ei strigau către împărat:

– Pierde pe vrăjitorul acesta, o, împărate! Pierde-l mai înainte de a ne pierde el pe noi!

Făcându-se tulburare și împrăștiindu-se vestea în toată cetatea, împărăteasa Alexandra, care până atunci avea ascunsă în sine credința în Hristos, neputând să o tănuiască mai mult, a alergat într-un suflet acolo unde era Sfântul Gheorghe.

Văzând pe mucenic legat, privindu-l de departe și neputând să se apropie de dânsul din cauza mulțimii, a început a striga cu mare glas, zicând:

– Dumnezeu lui Gheorghe, ajută-mi, că Tu ești Dumnezeu cel Atotputernic!

După ce s-a liniștit puțin zarva popoului, Dioclețian, fiind ca un îndrăcit din cauza mâniei cumplite care îl stăpânea, a zis către Sfântul:

– Oare astfel de mulțumire ai pentru mila mea către tine, necuratule? Oare așa te-ai obișnuit a jertfi zeilor?

– Așa m-am deprins a cinsti pe zeii tăi, o, împărate nebun. Rușinează-te să-ți mai pui nădejdea spre niște zei ca aceștia, care nu pot să-și ajute nici lor și care nu rabdă nici venirea de față a robilor lui Hristos.

Zicând acestea Sfântul, iată, a venit împărăteasa și a mărturisit cu îndrăzneală pe Hristos, Dumnezeu adevărat. Apoi, a căzut la picioarele mucenicului și defăima nebunia tiranului, ocărând pe

zei și blestemând pe cei care se închină lor. Împăratul, uimit de îndrăzneala mare a soției, a zis către ea:

– Ce e cu tine, Alexandra, că lipindu-te de vrăjitorul și fermecătorul acesta, te lepezi de zei cu atâta nerușinare?

Dar ea s-a întors cu fața de la el, fără să îi dea niciun răspuns. Atunci, Dioclețian, umplându-se de mai multă mânie, a hotărât pedeapsa cu moartea pentru Sfântul Gheorghe și pentru împărăteasă:

– Gheorghe cel rău, care a mărturisit că este galileean și a hulit mult asupra zeilor și asupra mea, împreună cu Alexandra, împărăteasa mea, care s-a amăgit de vrăjile lui și cu asemenea nebunie a ocărât pe zei, poruncesc să fie tăiați cu sabia!

Atunci, ostașii au luat pe mucenic legat și l-au dus afară din cetate, târând împreună cu el și pe împărăteasă.

Aceasta se ruga lui Dumnezeu în sine, mișcându-și buzele și privind adeseori spre cer.

După o vreme de mers, împărătesei i-au slăbit puterile și a cerut să stea puțin. După aceea, a întors capul spre zidul cetății și și-a dat duhul în mâinile Domnului.

Văzând aceasta, Sfântul Gheorghe a preamărit pe Dumnezeu și mergea cu mare bucurie, rugându-se Domnului ca

și alergarea lui duhovnicească să se săvârșească cu bine.

Când s-a apropiat de locul unde trebuia să fie tăiat, s-a rugat:

„Bine ești cuvântat, Dumnezeul meu, că n-ai veselit pe vrăjmașii mei, ci ai izbăvit sufletul meu ca pe o pasăre din cursa vânătorilor!

Auzi-mă și acum, Stăpâne, și stai înaintea robului Tău în ceasul acesta de la sfârșit și izbăvește sufletul meu de meșteșugirile duhului celui din văzduh, al vrăjmașului celui mare și de duhurile cele necurate. Și să nu le socotești păcatul celor ce au greșit înaintea mea, în neputința lor, ci iertare și dragoste arată-le lor, ca și aceia, cunoscându-Te, să câștige parte din Împărăția Ta, împreună cu aleșii Tăi.

Primește și sufletul meu, împreună cu cei ce bine Ți-au plăcut în veac, trecând cu vederea toate greșelile mele cele cu știință și cu neștiință.

Adu-ți aminte, Stăpâne, de cei ce cheamă numele Tău Cel cu mare cuviință, că binecuvântat și preamărit ești în veci. Amin.”

Rugându-se cu bucurie, și-a plecat capul sub sabia. Și i-a fost tăiat capul în ziua de 23 aprilie 303, iar sufletul său a luat cununa dreptății de la Hristos Domnul.

Izbăvirea de balaur

Era lângă cetatea Viritului, spre muntele Libanului, un lac foarte mare, în care era un balaur înfricoșător care, ieșind din lac, pe mulți oameni îi mânca.

Într-o zi, oamenii acelei cetăți au mers la împăratul lor și i-au zis:

– Ce să facem, că pierim?

– Ceea ce îmi vor descoperi zeii, aceea vă voi spune, le-a răspuns împăratul. Și, prin descoperirea diavolilor, a primit sfatul acesta: „De nu vor voi să piară toți, să dea în fiecare zi, la rând și cu tragere la sorti, fiecare pe copiii lor, fecior sau fată, spre mâncare acelu balaur”.

Împăratul le-a spus sfatul primit și a adăugat:

– Dacă îmi va veni și mie rândul, deși am numai o fiică, pe aceea o voi da.

Oamenii au urmat sfatul împărătesc, dar mai ales diavolesc. Toți cetățenii, mari și mici, îi dădeau pe copiii lor în fiecare zi spre mâncare balaurului. Puneau pe malul lacului pe fiii și fiicele lor, câte unul, înfrumusețându-i cu haine alese, deși le era jale și plângeau foarte mult pentru ei. Iar balaurul ieșea și îi mânca.

După ce a dat fiecare dintre locuitorii cetății un copil, i-au zis împăratului:

– Iată, împărate, noi toți, după sfatul și după hotărârea ta, am dat pe copiii noștri

balaurului. Dar acum s-a sfârșit rândul. Ce ne mai poruncești să facem?

Împăratul le-a răspuns:

– Voi da și eu pe singura mea fiică pe care o am, iar după aceea, ce îmi vor descoperi zeii, eu vă voi spune.

Împăratul a chemat-o pe fiica sa și i-a poruncit să se împodobească, pentru că avea să o aducă jertfă zeului iadului.

Dar îi era jale de ea și a plâns foarte mult, cu toată casa lui. Însă credea că nu poate să strice hotărârea, de parcă ar fi fost dumnezeiască, deși era după descoperirea diavolilor.

El cu cei ai săi, privind din înălțimea palatului, cu ochii plini de lacrimi o petreceau cu privirea.

Iar fecioara a ajuns și a stat pe malul lacului, la locul obișnuit, tânguindu-se și așteptând să iasă balaurul din lac și să o mănânce.

Însă, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, a sosit acolo Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, care avea sulița în mâini. Văzând pe acea fecioară stând pe mal și plângând foarte mult, a întrebat-o:

– Pentru ce stai aici și plângi așa?

– Bunule voinice, fugi degrabă de aici cu calul tău, ca să nu mori împreună cu mine!

– Nu te teme, ci spune-mi ce aștepti și de ce privește la tine poporul de departe?

– O, alesule tânăr, te văd viteaz și voinic. Pentru ce dorești să mori împreună cu mine? Fugi degrabă de la locul acesta!

– Nu mă voi duce până nu-mi vei spune adevărul. Pentru ce zăbovești aici plângând și pe cine aștepti?

Deci i-a spus fecioara și a zis Sfântul:

– Nu te teme, fecioară, că eu în numele Domnului Dumnezeuului meu Celui adevărat te voi izbăvi de balaur.

– Bunule voinice, nu dori să pieri cu mine, ci fugi și te izbăvește de moartea cea amară!

Atunci balaurul cel înfricoșător a ieșit din lac. Văzându-l, fecioara a strigat:

– Fugi, omule, iată că balaurul vine!

Dar Sfântul Gheorghe s-a însemnat cu semnul crucii, zicând: „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” și s-a repezit cu sulița asupra balaurului. Învârtind sulița, l-a lovit în gât și, rănindu-l, l-a culcat la pământ, iar calul călca pe balaur cu picioarele.

După aceea, Sfântul a poruncit fecioarei să lege balaurul cu brâul și să-l ducă în

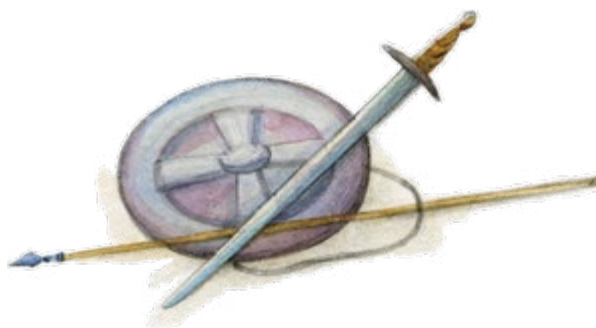
cetate ca pe un câine. Poporul, privind cu mirare și văzând balaurul fiind dus de fecioară, a început să fugă de frică. Sfântul Gheorghe le-a zis:

– Nu vă temeți, ci nădărduiți spre Domnul nostru Iisus Hristos și credeți în El, căci El m-a trimis la voi ca să vă izbăvesc de balaur!

Și a ucis Sfântul Gheorghe balaurul acela cu sabia în mijlocul cetății. Apoi, oamenii, trăgându-i trupul afară din cetate, l-au ars cu foc.

După aceea, în cetate s-a zidit o biserică mare și preafrumoasă, în numele Preasfintei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu, și întru cinstirea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe.

Și precum a izbăvit pe fecioara aceea de balaurul cel văzut, așa păzește fără prihană Biserica lui Hristos și tot sufletul dreptcredincios de cel nevăzut balaur din adâncul iadului și de păcat, ca de un șarpe purtător de moarte.

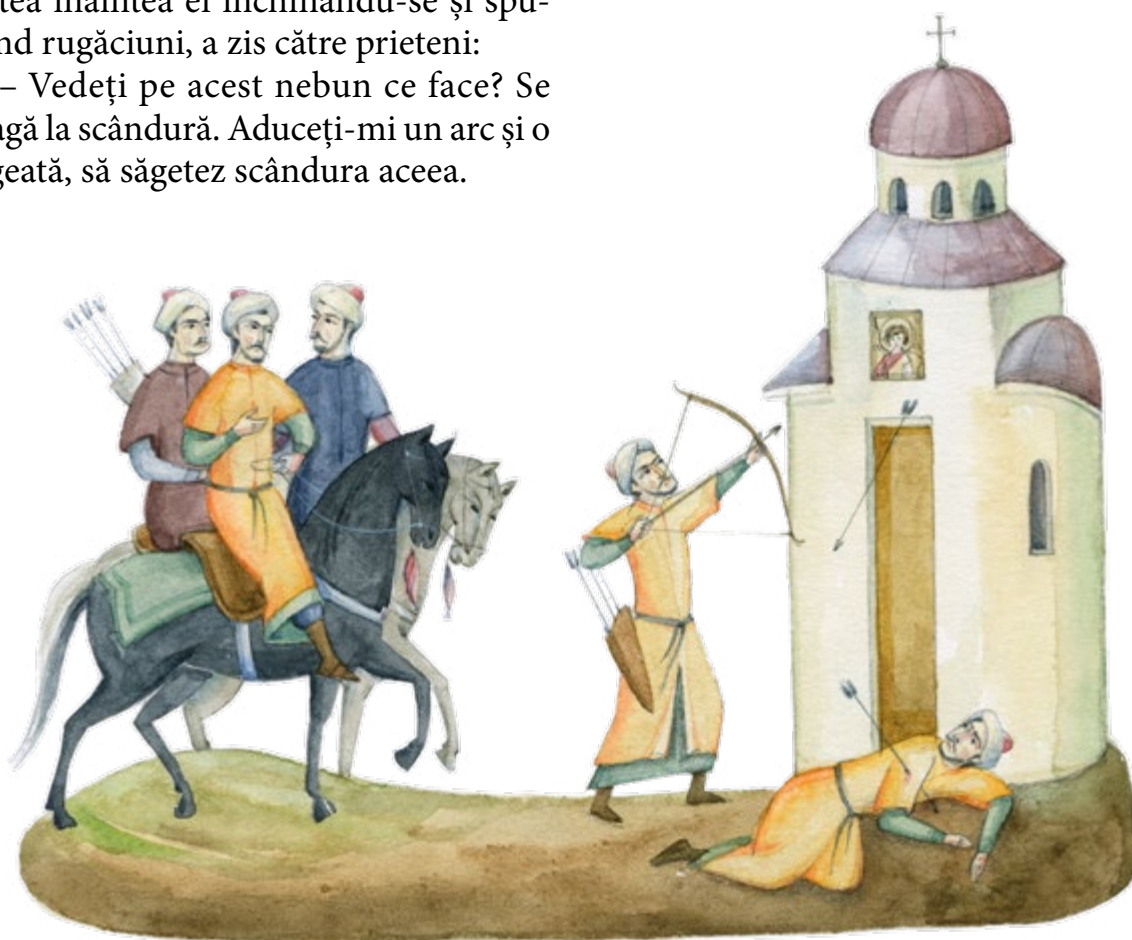
Convertirea sarazinului care a săgetat icoana

Intâmplarea aceasta a avut loc în cetatea Ramel din Siria, într-o biserică cu hramul Sfântului Gheorghe. Pe atunci, Siria fusese ocupată de către sarazini, popor de credință musulmană.

Un sarazin vestit, împreună cu alții, a intrat în biserică și, văzând icoana Sfântului Gheorghe și pe un preot care stătea înaintea ei închinându-se și spunând rugăciuni, a zis către prieteni:

– Vedeți pe acest nebun ce face? Se roagă la scândură. Aduceți-mi un arc și o săgeată, să săgetez scândura aceea.

I-au adus un arc și el a tras o săgeată spre icoana Mucenicului. Dar săgeata n-a zburat spre icoană, ci în sus. Apoi a căzut și l-a lovit pe el în mână. Sarazinul a ieșit afară și s-a dus acasă. Mâna îl durea foarte tare, i-a curs mult sânge, iar apoi s-a umflat. El a început să strige de durere, fiind cuprins de teama că va muri.

Sarazinul avea în casa lui niște slujnice creștine, pe care le-a chemat și cărora le-a povestit ce s-a întâmplat:

– Am fost în biserica Sfântului vostru și am vrut să-i săgetez icoana, dar m-am săgetat pe mine, căci, întorcându-se săgeata, mi-a rănit mâna și, iată, mor.

– Ți se pare că ai făcut bine, îndrăz-
nind să lovești chipul Sfântului mucenic?

– Dar are putere chipul acela să mă
facă sănătos, așa bolnav cum sunt acum?

– Noi suntem neînvățate și nu putem
să-ți răspundem, dar cheamă un preot și
acela îți va spune.

Barbarul a chemat preotul și a zis:

– Vreau să știu ce putere are scândura aceea sau icoana căreia te închini tu?

– Eu nu mă închinam scândurii, ci Dumnezeului meu, Ziditorul tuturor. Mă rugam celui desenat pe scândură, Sfântului Mucenic Gheorghe, ca să fie mijlocitor pentru mine către Dumnezeu.

– Cine este Gheorghe, dacă nu este el Dumnezeul vostru?

– Sfântul Gheorghe nu este Dumnezeu, ci slujitor al lui Dumnezeu și al Domnului nostru Iisus Hristos. Sfântul Gheorghe a fost om ca și noi și a suferit multe chinuri de la păgânii care-l sileau să se lepede de

Hristos, dar cu vitejie pe toate răbdându-le și bine săvârșind mărturisirea numelui lui Hristos, a luat dar de la Dumnezeu ca să facă minuni.

Iar noi, iubindu-l pe el, cinstim icoana lui și, ca și cum am privi spre el, ne închinăm lui, îi sărutăm icoana, la fel cum și tu faci după moartea părinților și fraților tăi. Căci, având îmbrăcămintea lor înaintea ta, lacrimi și le săruți, ca și cum i-ai avea înaintea ta. Așa și noi socotim icoanele sfinților, nu ca pe niște dumnezei, să nu fie aceea!, ci ca pe niște imagini ale slujitorilor lui Dumnezeu, care prin icoanele lor fac minuni. Așa s-a întâmplat

cu tine, cel ce ai îndrăznit a săgeta icoana Sfântului, ca să știi puterea lui și să fie și spre învățătura altora.

– Ce voi face? Vezi cum mâna mea sângerează. Groaznică durere pătimesc și de moarte mă apropii.

– Dacă voiești să fii viu și întreg, poruncește să aducă la tine chipul Sfântului și Marelui Mucenic Gheorghe și așază-l pe patul tău. Pune o candelă să stea aprinsă înaintea lui toată noaptea, iar a doua zi ia ulei din candelă și unge mâna bolnavă și să crezi că te vei tămădui și așa va fi.

Sarazinul îndată l-a rugat pe preot să-i aducă icoana Sfântului Gheorghe, pe care a primit-o cu bucurie și a făcut toate cum preotul îl învățase. A doua zi, după ce și-a uns mâna cu ulei din candelă, îndată i-a încetat durerea și mâna i s-a tămăduit.

De această minune mirându-se și veselindu-se barbarul, a întrebat pe preot dacă se știe ceva despre Sfântul Gheorghe. Preotul a adus istoria vieții Sfântului și i-a citit-o. El, ascultând cu luare-aminte, ținea

în mâini icoana Mucenicului. Apoi, s-a rugat către Sfântul închipuit pe icoană ca și către un om viu, zicându-i cu lacrimi: „O, Sfinte Gheorghe, tu, tânăr, cu minte, iar eu, bătrân, dar nebun. Tu de tânăr ești prieten al lui Dumnezeu, iar eu am îmbătrânit și sunt lipsit de Dumnezeu. Roagă pentru mine pe Dumnezeul tău, ca să fiu și eu robul Său.”

După aceea, căzând la picioarele preotului, l-a rugat să-l învrednicească de Sfântul Botez. Preotul, văzându-i credința, l-a botezat noaptea, în taină, de frica sarazinilor.

A doua zi, sarazinul botezat a ieșit din casă și, stând în mijlocul cetății, cu multă îndrăzneală a început să propovăduiască pe Hristos, adevăratul Dumnezeu, și să blesteme credința sarazinilor. Ei s-au adunat și, plini de mânie și de iuțime, s-au pornit asupra lui ca niște fiare sălbatice și l-au tăiat bucăți cu săbiile.

Astfel, în scurt timp, acesta a luat cununa muceniciei.

Eliberarea fiului preotului

In zilele împăratului Vasile I Macedoneanul, care a condus Imperiul Bizantin în 867–886, fiul preotului care slujea într-o biserică a Sfântului Gheorghe din Cipru a fost robit de sarazini. După trei ani, la praznicul Sfântului Gheorghe, el a apărut în biserică și a povestit acestea:

– Precum Dumnezeu a voit, așa Sfântul Gheorghe m-a liberat. Eu nu știu cum am venit.

Acum trei ani, tatăl meu m-a trimis cu o corabie să fac comerț, împreună cu alți negustori. Năvălind asupra noastră sarazinii, pe toți ne-au robit și am fost dus de dânșii în Palestina. În acea vreme, Ierusalimul și toată Palestina erau stăpânite de sarazini.

Acolo am slujit trei ani stăpânului meu.

Și, iată, astăzi este a optsprezecea zi de când stăpânul meu mi-a poruncit să-i duc așternutul la baia publică.

Spălându-se, mi-a zis:

– Nu mi-ai adus dulceață și apă să beau?

Eu i-am răspuns:

– Nu ți-am adus, stăpâne.

El voia să mă bată. Dar eu am alergat acasă la stăpâna mea și am luat de la ea dulceață.

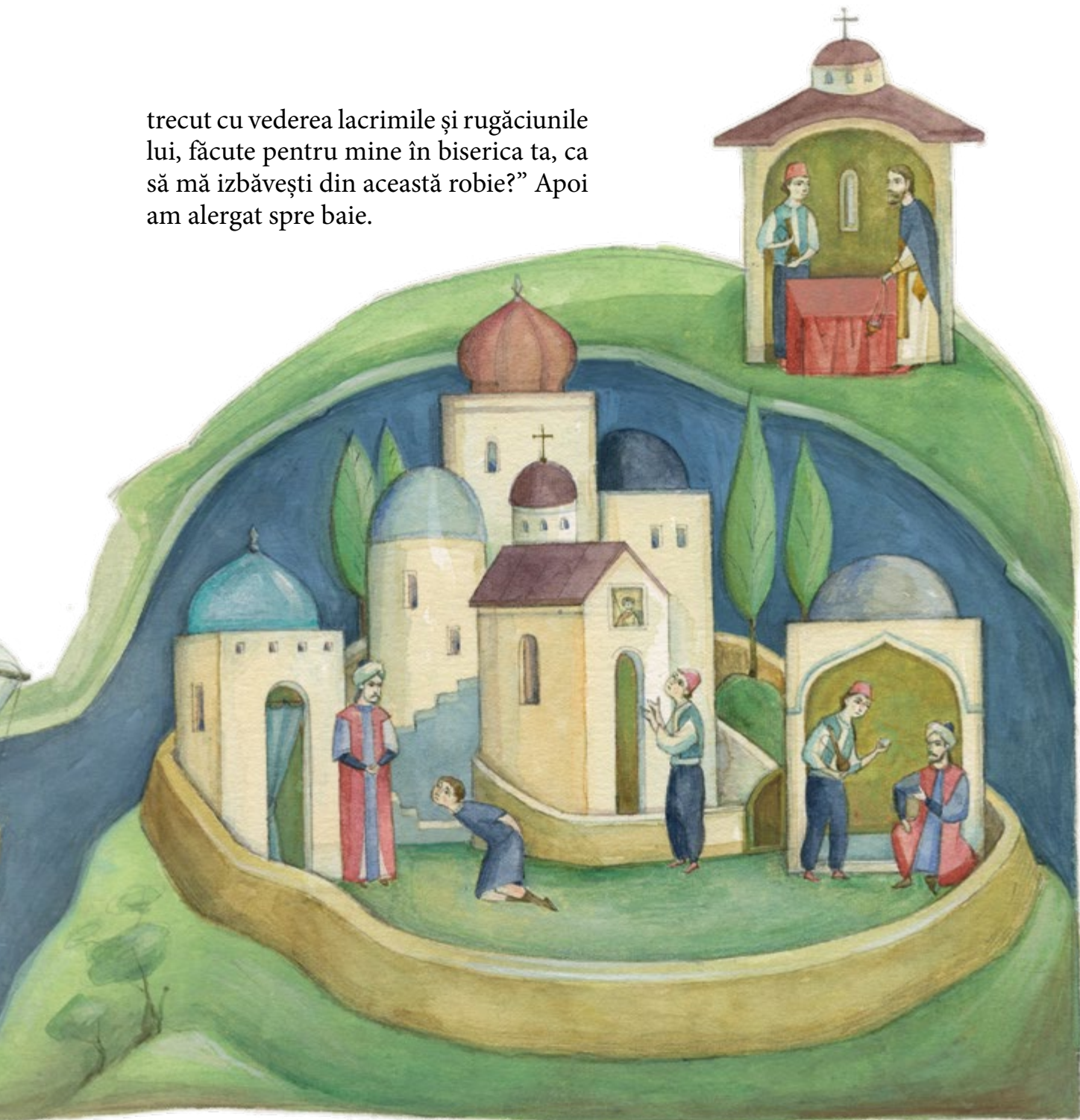
Drumul înapoi trecea pe lângă o biserică, unde chiar atunci se săvârșea Dumnezeiasca Liturghie.

Atunci am auzit, după Vohodul cu Evanghelia, cântându-se condacul Sfântului Gheorghe, pentru că era praznicul lui. Auzind acea cântare, am plâns și am zis:

„Sfinte Mare Mucenice Gheorghe, oare nu a fost primită lui Dumnezeu și ție nicio suspinare a tatălui meu? De ce ai

trecut cu vederea lacrimile și rugăciunile
lui, făcute pentru mine în biserica ta, ca
să mă izbăvești din această robie?” Apoi
am alergat spre baie.

Văzându-mă stăpânul meu plin de lacrimi, a început cu mânie să mă ocărăască și mi-a zis: „Toarnă!” Am turnat în pahar dulceața și iar mi-a zis stăpânul: „Toarnă!”

Eu am luat vasul să torn în pahar, dar am început să nu îl mai văd pe stăpânul meu, ci am început să aud cântarea: „Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin!” Și m-am văzut în biserică, în altar, iar pe tatăl meu ținând Sfântul Potir și zicând către paraclisier: „Dați-mi căldura.” Îi cerea paraclisierului apa caldă care se pune în Sfântul Potir după prefacerea Darurilor.

Iar eu, stând înaintea lui cu vasul, voiam să torn în Sfântul Potir.

Tatăl meu, uitându-se spre mine, a zis către eclesiarh:

– Cine este acest tânăr?

Acesta a zis cu mirare:

– Nu știu cine este și de unde vine.

Eu eram cu părul capului ras și cu hainele sarazine. Am zis către tatăl meu:

– Oare nu mă recunoști pe mine, tată? Eu sunt fiul tău!

Și a zis către mine tatăl:

– Dar vasul și paharul pentru ce le ai în mâinile tale și ce este în ele?

– Aici este dulceață, pentru că, fiind eu în baie cu stăpânul, aproape de Ierusalim, când voiam să-i dau lui băutura aceasta, îndată m-am aflat aici, în biserică.

Tatăl meu s-a cutremurat de spaimă și puțin a lipsit să scape din mâini Sfântul Potir. Iar eu am lăsat jos paharul și vasul și am zis:

– Nu te tulbura, părinte, ci sfârșește-ți slujba.

Tatăl meu a pus Potirul pe Sfântul Prestol și, ridicându-și mâinile, a dat laudă lui Dumnezeu și a preamărit pe Sfântul Gheorghe.

Sfârșind slujba, m-a îmbrățișat și m-a sărutat cu lacrimi. Apoi am mers acasă. Auzind de mine, toate rudele și prietenii noștri s-au adunat la noi. Văzându-mă, s-au bucurat și au preamărit pe Dumnezeu și pe Sfântul Gheorghe, robul Lui, care m-a izbăvit de la sarazini într-o clipeală de ochi.

Copilul care a ctitorit o biserică

Prin ajutorul minunat al Sfântului Gheorghe, o biserică a ajuns să fie refăcută de către un copil.

Această mică biserică, închinată Sfântului Gheorghe, era învechită și gata să cadă, nefiind cine să o repare sau să zidească alta

nouă, pentru că nu erau mulți locuitori în acele locuri.

Câțiva copii se adunau lângă biserică și se jucau. Unul dintre ei era totdeauna învins și batjocorit de ceilalți. Supărându-se copilul de multele lor ocări, și-a întors ochii spre biserica Sfântului Gheorghe și a zis: „Sfinte Gheorghe, ajută-mi să câștig

și îți voi aduce în biserică o plăcintă frumoasă.” Și îndată copilul acela i-a învins pe ceilalți copii la jocurile lor, nu o dată sau de două ori, ci de multe ori, mai mult decât ceilalți.

Așa că el s-a dus la mama sa, i-a spus că a făgăduit Sfântului să-i dăruiască o plăcintă și i-a cerut plăcinta ca să-și împlinească făgăduința.

Mama i-a dat o plăcintă bună și caldă, iar el a dus-o în biserică, a pus-o înaintea Altarului și, închinându-se, a plecat.

Nu după mult timp au trecut pe acolo patru negustori, care au intrat în biserică să se închine Sfântului Gheorghe. Aici ei au aflat plăcinta caldă și cu aburi bine mirositori. Și-au zis în sine negustorii: „De aceasta nu are trebuință Sfântul, s-o mâncăm noi și în locul ei să punem tămâie.” Dar, după ce au mâncat-o, vrând

să plece, nu nimereau ușile bisericii, pentru că li se părea că e zid și nu puteau să iasă din biserică.

Atunci au pus câte un ban de argint, dar nu au putut ieși. Apoi au pus toți un galben și s-au rugat Sfântului ca să-i lase să iasă, dar tot nu au putut, de parcă erau orbi. Fiecare dintre ei a pus câte un galben și s-au rugat cu căldură. Atunci au găsit ușile bisericii deschise și au ieșit.

Știrea despre minune a străbătut toată regiunea. Mulți oameni dreptcredincioși, dând de la ei aur și argint, au zidit o biserică nouă și mare, de piatră, pe care au înfrumusețat-o cu podoabe și au îndestulat-o cu lucrurile cele de trebuință.

Și se săvârșeau în acea biserică minuni preaslăvite, întru slava lui Hristos Dumnezeu și întru lauda Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe.

Vindecarea tânărului care a jurat strâmb

Caltă minune a Sfântului Gheorghe este vindecarea unui tânăr mușcat de un șarpe veninos. Minunea a fost povestită de către monahul Gheorghe:

Cum mergeam pe drumul spre munte, ducând în mâini o cruce, m-a întâmpinat un monah bătrân, starețul Sofronie. Acesta a luat de la mine crucea și mergea în fața mea.

După puțin timp, s-a abătut din cale, pe o cărare. Eu mergeam după el. Am

dat de o turmă de oi, iar păstorul, un tânăr, zăcea jos, mușcat de șarpe. Locul era lângă un izvor.

Starețul mi-a spus atunci: „Scoate apă și vars-o pe cruce”. Am făcut așa, iar el a deschis gura tânărului și i-am turnat din apa pe care o vărsasem peste cruce. Starețul i-a zis: „În numele Preasfintei Treimi, să te vindece robul lui Dumnezeu, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe”.

Tânărul s-a întors, a vărsat veninul purtător de moarte și s-a sculat.

Starețul l-a întrebat:

– Spune-mi, cum te-ai jurat ieri către văduva aceea săracă, pe a cărei oaie, pe care ți-a dat să o paști, tu ai vândut-o cu trei arginți și apoi i-ai spus că a mâncat-o lupul?

– Adevărat, părinte, așa este; dar tu cum de ai știut?

– Șezând eu în chilia mea, a venit la mine un bărbat pe un cal alb și mi-a zis: „Sofronie, scoală-te și du-te degrab la izvorul care este de-a dreapta ta, spre miazăzi, unde vei găsi un tânăr mușcat de șarpe. Vei întâmpina acolo pe un monah purtând o cruce în mână, lucrată în lemn. Luând crucea aceea, să torni pe ea apă și să dai tânărului aceluia mușcat de șarpe să bea din apa aceea, zicându-i astfel: În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, te vindecă pe tine robul lui Dumnezeu, Mucenicul Gheorghe.

Și să îi zici să nu se jure altădată pe numele lui Dumnezeu, nici pe numele sfinților Lui, nici să facă nedreptate cuiva, și să dea înapoi oaia acelei văduve sărace, ca să nu-i fie lui ceva și mai rău”.

Tânărul i-a căzut la picioare, zicând:

– Iartă-mă, părinte, că așa este; am vândut oaia acelei femei pe trei arginți și ieri am amăgit-o, zicând că a mâncat-o lupul. Iar femeia mi-a zis: „Oare acesta este adevărul sau este minciună?” Eu i-am răspuns: „Așa este, mă jur pe Dumnezeul Cel adevărat!” Și femeia a zis: „Tu nu mă știi că sunt săracă? Cum voiești, așa să faci; dar va cere-o de la tine Dumnezeu și Sfântul Gheorghe, căci am făgăduit acea oaie pentru praznicul Sfântului Gheorghe, să o dau de mâncare la săraci.”

Deci, eu am greșit și rog a ta iubire de Dumnezeu, părinte: roagă-te pentru mine lui Dumnezeu și Sfântului Gheorghe, ca să mi se ierte păcatul acesta, căci voi da acelei femei trei berbeci de ziua Sfântului Gheorghe și, în toată viața mea, pentru praznicul acestui Sfânt, voi da zeciuială la săraci din turma pe care o pasc.

Apoi, tânărul, cerând rugăciune și iertare de la fericitul stareț, a plecat, mulțumind lui Dumnezeu și Sfântului Mare Mucenic Gheorghe.

Salvarea unor tinere din Rusia

Minunea următoare s-a întâmplat în Rusia, la sfârșitul Primului Război Mondial. În 1917, comuniștii l-au dat jos pe țar și au preluat conducerea țării. Ei erau împotriva lui Dumnezeu, a credinței și a Bisericii.

În acea perioadă a izbucnit o mare foamete. Locuitorii orașelor o duceau foarte greu, căci nu aveau alimente. În schimb, la sate se mai găsea mâncare, pentru că aici oamenii lucrau pământul și trăiau din ce recoltau.

Trei tinere, Sașa, Katia și Maria, s-au sfătuit să meargă la țară pentru a face rost de alimente. Maria este cea care a scris cele de mai jos.

Au mers la duhovnicul lor, Părintele Mihail, și au cerut binecuvântare pentru drumul pe care voiau să îl facă. Părintele Mihail nu prea a fost de acord, dar le-a

dat binecuvântare pentru că ele își doreau foarte mult să meargă. Înainte de a pleca, Părintele Mihail s-a dus la icoana Maicii Domnului din Vladimir și, după ce s-a rugat îndelung, s-a întors către ele și le-a spus:

– Vă încredințez ocrotitoarei voastre, Maicii lui Dumnezeu. Să luați cu voi câte o iconiță și să vă rugați tot drumul. Maica Domnului și Sfântul Gheorghe vă vor apăra. Va fi greu! Mă voi ruga și eu, aici, pentru voi.

Apoi a murmurat, ca pentru sine:

– O, Maica lui Dumnezeu! O, fericite Sfinte Gheorghe! Ajută-le lor, scapă-le, păzește-le de tot răul și de toată primejdia!

*

Au plecat. Nu pricepeau de ce spusese Părintele Mihail că are să le apere Sfântul Gheorghe. Erau tinere și nu se temeau de nimic. Viața părea simplă.

Au reușit să facă rost de vreo 15 kg de făină și 15 kg de grâu. La întoarcere au fost oprite să își continue drumul. În gara unde erau a venit un tren cu soldați, singurul care avea voie să meargă mai departe.

Pentru că nu știau dacă vor putea continua altfel drumul, cele trei prietene și alte femei care așteptau s-au suit în acel tren, pe acoperiș, căci în vagoane nu mai era loc. Sașa le-a spus celorlalte două să citească în șoaptă Acatistul icoanei Maicii Domnului de la Vladimir.

Când a venit seara, trenul s-a oprit și soldații au coborât din vagoane. Apoi, îndemnați de unul dintre ei, au început să urce pe acoperișurile vagoanelor pentru a le batjocori pe femeile de acolo. Femeile au început să plângă și să se roage să le lase în pace, să nu le facă nimic. Dar soldații nu au vrut să se oprească și urcau în continuare.

La un moment dat au ajuns la vagonul unde erau cele trei prietene. Un soldat s-a îndreptat spre Maria. Aceasta și-a amintit ce le spusese părintele la plecare. Ea avea mare încredere în duhovnic, în rugăciunea lui. A început să se roage la Sfântul Gheorghe, gândindu-se că Părintele Mihail le binecuvântase ca Sfântul Gheorghe să le ajute. Soldatul venea spre ea, iar Maria s-a dat înapoi până a ajuns la marginea acoperișului și era gata să cadă.

Deodată, în spatele ei, s-a urcat un soldat foarte puternic, în bluză de marinar. S-a speriat foarte tare, căci era între ei doi. Dar soldatul cu bluză de marinar a luat-o de umeri, a împins-o la o parte și i-a spus să se liniștească, pentru că va avea grijă de ele.

S-a repezit la primul soldat, l-a lovit și acesta a fugit. Apoi s-a dus la alt soldat,

care pusese jos o femeie, și i-a strigat aces-
tua că face de rușine armata. Soldatul nu
a voit să o lase pe femeie în pace și cei doi
bărbați au început să se bată. Marinarul a
scos pistolul și l-a împușcat. Apoi a stri-
gat tuturor soldaților că trebuie să le fie
rușine, căci și ei au surori și soții. Câțiva
soldați au vrut să îl împuște, dar el a re-
ușit să îi câștige de partea lui pe ofițeri.
Soldații au coborât toți de pe acoperișuri
și au lăsat femeile în pace.

Marinarul le-a chemat pe cele trei prie-
tene în vagon și au stat de vorbă. Au aflat
că pe marinar îl chema Iuri Nicolaevici
Tulikov și el era supraveghetorul comu-
nist al regimentului de soldați. În limba
rusă, „Iuri” este derivat de la numele
„Georgy”, deci acest marinar purta nu-
mele Sfântului Gheorghe. Atunci și-au
dat seama că Sfântul Gheorghe lucrase
prin acel om, care nu era deloc credin-
cios, dar dorea să fie drept. Sașa i-a vorbit
foarte mult despre Dumnezeu, despre
Biserică, despre prietenia lor, despre du-
hovnic, despre cum s-au rugat la Maica
Domnului și la Sfântul Gheorghe. Iuri a
ascultat toate acestea fără să spună nimic.

Când au ajuns în Moscova și s-au des-
părțit, Sașa i-a spus:

– Dumnezeu să te aibă în pază și să
te păstreze și pentru alte fapte bune. Să
rămâi întotdeauna la fel de inimos cum
ai fost astăzi! La revedere!

Prietenele s-au dus la Părintele Mihail,
care se rugase pentru ele în toată peri-
oada cât fuseseră plecate. Auzind cum
le-a salvat Iuri, le-a spus:

– Să nu-l uitați niciodată pe matrozul
Iuri! El poartă într-însul o scânteie dum-
nezeiască! Rugați-vă ca potrivnicia lumii

să nu i-o stingă. Pomeniți-l mereu. Una dintre voi îl va mai întâlni într-o bună zi și va fi rândul ei să-l ajute. Da, va trebui să-l ajute!

*

După mai bine de 20 de ani, în 1943, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Maria era medic chirurg într-un spital militar. Între timp, Părintele Mihail și Sașa fuseseră închiși de comuniști și muriseră în lagăr.

Maria era foarte ocupată, încât de multe ori nu avea timp nici să vadă pe cine îngrijește, ci numai rana pacientului.

Într-o noapte, a fost adus un colonel care a fost operat. Cu mare greutate, acesta a supraviețuit. După 21 de zile de la operație, când Maria lua parte la vizita medicală, colonelul s-a uitat țintă la ea și i-a spus încet:

– Mașenka, vii să mă vezi și nu știi cine sunt?

Maria s-a supărat de ceea ce părea o impolitețe:

– Nu-s Mașenka pentru dumneata. Sunt medic militar! i-a răspuns.

Colonelul însă a zâmbit.

– Cum, Mașenka, doar eu mi-am amintit toată viața de dumneata, și de Katia, și de Sașa...

Dintr-odată, Maria și-a dat seama cine este.

– Iuri! a strigat ea și s-a repezit să-l îmbrățișeze. Ceilalți doctori și surorile au ieșit afară, lăsându-i singuri. Atunci s-a uitat la plăcuța cu numele lui: Iuri Nikolaevici Tulikov.

După aceea, vreme de două luni, au vorbit despre o mulțime de lucruri.

Însă cea dintâi întrebare pe care Iuri i-a pus-o a fost: Mai ești credincioasă? Maria i-a povestit ce s-a întâmplat cu Părintele Mihail și cu Sașa, despre Katia și despre ea și Părintele Arsenie, duhovnicul la care le trimisese Părintele Mihail când a fost închis.

Iuri i-a povestit despre el. Dusese o viață grea, dar sufletul îi rămăsese curat și deschis. Cuvintele pe care i le spusese Sașa în tren i se întipăriseră adânc în suflet și-l ajutaseră să privească oamenii și credința cu înțelegere, cu bunăvoință. Apoi, în 1939, a fost închis în lagăr de către comuniști. Acolo a întâlnit un om care era atât de bun, încât și criminalii îl iubeau. Acest om l-a făcut să se apropie de Dumnezeu.

Iuri și Maria au rămas buni prieteni. Iuri s-a mutat în 1948 cu familia la Moscova, unde trăia și Maria, și se vedeau des, mai ales în biserica mănăstirii Sfânta Treime – Sfântul Serghie din Zagorsk, lângă Moscova.

Printr-o minune a Maicii Domnului și a Sfântului Gheorghe, pentru rugăciunile duhovnicului, și cele trei prietene au fost slavate atunci, și Iuri a început drumul lui înspre Dumnezeu.

Deși părintele a terminat de povestit, copiii nu spuneau niciun cuvânt. Simțeau de parcă Sfântul Gheorghe era de față. Părintele Ioan se hotărî să rupă tăcerea:

– Trupul Sfântului Gheorghe a fost înmormântat de un slujitor în Lydda. Apoi, deasupra mormântului, s-a ridicat o biserică. Atunci când am fost la Ierusalim am ajuns acolo. Acesta este un desen chiar cu acea biserică. Vă doresc să ajungeți și voi acolo.

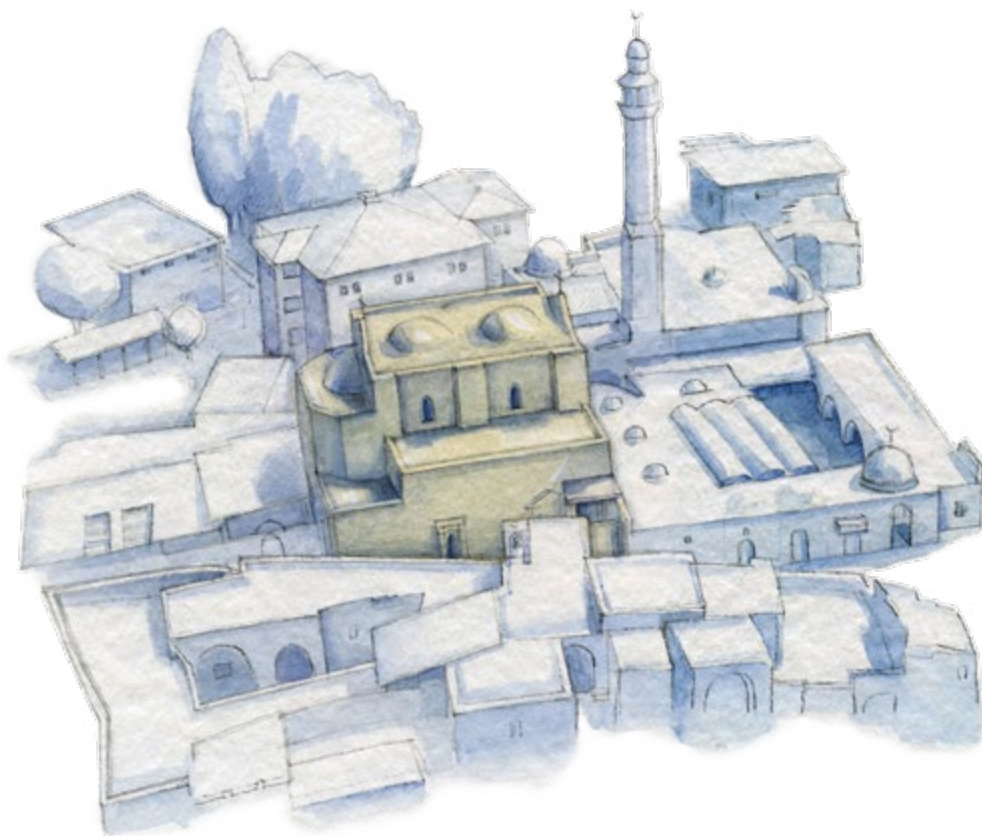
În viața Sfântului Gheorghe se vede toată frumusețea creștinului curat la inimă și credincios.

– Cred că este cel mai viteaz sfânt! spuse Gheorghică, tare bucuros că acum și ceilalți copii știu cât de mare este sfântul al cărui nume îl poartă el.

– Totuși, nu e mai viteaz decât Domnul Iisus Hristos, îi răspunse Georgiana.

– Amândoi aveți dreptate, ba chiar mai mult: toți sfinții sunt cei mai viteji, pentru că fiecare îl are în el pe Hristos Domnul. De la El au vitejia luptei cu păcatul, puterea mărturisirii credinței și curăția sufletului.

Sfântul Gheorghe să vă ajute și pe voi să aveți o viață creștină frumoasă și să străluciți prin curăția sufletului și mărturisirea credinței!

Text prelucrat după „Viațile sfinților pe luna aprilie”,
Editura Episcopiei Romanului și Hușilor, 1995, și
прот. Владимир Воробьев, „Отец Арсений”,
Издательство Православного Свято-Тихоновского
Гуманитарного Университета, 1993, de protos.
Dosoftei Dijmărescu

Ilustrații de Astrid Mihaela Mușat
Prelucrare imagini de monah Iachint Sabău
Paginare de Bogdan Dragomir

© Mănăstirea Putna, 2019

Descrierea CIP a
Bibliotecii Naționale
a României

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. – Putna :
Editura Mitropolit Iacov Putneanul, 2019
ISBN 978-606-94249-3-3

Ca un izbăvitor al celor robiți și celor săraci ocrotitor, celor bolnavi doctor, conducătorilor ajutor, purtătorule de biruință, Sfinte Mare Mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

